

Opta al XIII PREMI LITERARI VILA D'ALMENAR
DE CONTES CURTS 2021

Servei vint-i-quatre hores

Les presses l'havien traïda. Sense saber ben bé com, es va trobar dins un vagó que semblava la recepció d'un hotel de luxe. Mai abans havia vist un vagó igual. Era gran; de fet, immens. No se'n veia el final. I tot i que hi havia un munt de passatgers, en cap cas donava la sensació d'atapeïment, i fins i tot semblava que encara n'hi cabien centenars més. Entrava claror per totes bandes: era un espai lluminós i impecablement net i pulcre. Sobtava l'absència d'uns seients confortables, que no passaven d'unes làmines encoixinades enganxades als laterals, tanmateix prou còmodes per recolzar-se uns instants. Aquell no era el tren que esperava, ara se'n adonava. Però estava intrigada... prou intrigada per intentar descobrir cap on es dirigia aquella línia abans de prendre la decisió de sortir-ne i abandonar-la. Per això, contràriament al que li havia suggerit el sentit comú just en adonar-se de l'error, no va saltar a l'andana abans que el tren arranqués; ans al contrari, va romandre arrepenjada en un dels seients verticals de vellut que quedaven lliures en un dels laterals. Se li feia estrany estar en un comboi que no sabia cap on anava, però alguna cosa li deia que havia d'estar allà. Cercava alguna pista que li aclarís on es dirigia tota la gent que havia saltat allí feia uns segons i també tota aquella altra que ara havia tornat a omplir bona part de l'habitacle, que reprenia la marxa. Però no sabia trobar-ne cap. Va buscar algun panell que li marqués la destinació i els punts intermedis d'una línia que, amb aquella gentada, sens dubte devia ser de les més utilitzades i rendibles de totes les que hi havia a la ciutat. Però continuava sense saber trobar cap cartellet ni indicació. Ni un. Ni noms, ni números, ni fletxes de colors, ni cap veu que les anunciés per megafonia. En canvi semblava que tothom tingués claríssim on anava i on havia de saltar. I ho havia acabat de certificar quan gairebé tota la gent va baixar en aquella primera estació. Només van continuar immòbils un parell d'avis, allí al fons. La resta de passatgers van sortir tots. Devia ser una estació cèntrica i important, aquella; si no fos per la parella d'avis, hauria temut que era la darrera i que havia de baixar corrent. Certament i per la seva sorpresa, però, el tren s'havia tornat a omplir immediatament. Havia pujat gairebé tanta gent com la que havia baixat. Abans no es tanquessin les portes va poder veure, finalment, un cartellet indicatiu que la situava: “Estació Compromís”.

No coneixia cap barri ni cap carrer que es digués així. Per això se li feia estrany descobrir ara, als seus vint anys, que a la ciutat hi havia una parada de tren amb aquell nom. I si s'havia adormit? I si, en realitat, ja no estava a la seva ciutat sinó més aviat a milers de quilòmetres? La

intriga inicial de seguida va transformar-se en preocupació. I preocupació i misteri esdevenien uns aliats perillosos. Havien aparegut massa interrogants junts, i calia començar a desfer-ne algun per no parar boja.

El tren es va tornar a aturar. I en aquella segona estació va viure una mena de *déjà vu*. Novament la pràctica totalitat dels viatgers va saltar en aquella parada. I, de la mateixa manera, el vagó es va tornar a omplir. Ara ho entenia: per alguna raó o altra, la gent anava de parada en parada. Tothom feia pràcticament igual. Quan ja devien haver fet les gestions oportunes en una parada, pujaven al tren fins a la següent, on tornaven a saltar. Com si es tractés d'una gimcana en què haguessin de fer alguna prova concreta a cada punt. Però què hi devien fer, a cada estació? Tenia a veure amb el nom de cadascuna d'elles? Formaven equips que es movien a l'uníson? Responien a alguna hipnosi misteriosa? La curiositat començava a neguitejar-la i, per frenar unes primeres pessigolles que l'ansietat començava a fer-li, no se'n va poder estar de preguntar-ho.

—Disculpi, senyora –va demanar a una dona que tenia al costat– cap on va aquest tren? És casualitat, que es buidi i s'ompli a cada parada? Què hi fa la gent a cada estació?

—És el primer dia que hi puja, oi?

—Sí, sí... em sembla que m'he perdut. No havia vingut mai, per aquesta zona.

—No crec que t'hagis perdut... Si ets aquí, és perquè havies de venir.

—No, no: si només havia d'anar a fer unes compres, jo...

—Si ets aquí és perquè hi havies de ser. O potser perquè algú ha volgut que veiessis el tren i coneguessis aquestes línies especials.

—Ah, sí? Però qui? I què vol dir, amb això de “línies especials”?

—No és un tren qualsevol. Fixa't en el nom de les parades... la primera era l'estació Compromís. Cal una predisposició màxima i un total convenciment de voler fer millor les coses. Fins que no és així no es pot reprendre el viatge. Tothom s'ha d'haver compromès per continuar el camí. Poden estar allí tants dies com sigui necessari... tots els que facin falta perquè el compromís sigui absolut.

—Però amb qui s'han de comprometre?

—Amb ells mateixos. Cal voluntat de canvi. Simplement es tracta de voler actuar amb seny i respecte. I un mateix ha d'estar ben convençut que aquest és el camí. Si el que els falta és compromís, s'hauran aturat en aquesta estació. D'aquesta mateixa manera, si no són prou pacients hauran d'aturar-se sí o sí a l'Estació Paciència. I després, a les estacions següents, hauran de fer el mateix si els falta o prudència, o sinceritat, si van fluixos d'honestedat, si els

manca esperit de justícia... A cada estació es troben les eines necessàries per millorar o perfeccionar cada valor.

—Estic atònita... no sabia que existís un tren així!

—I si en aquesta línia hom es comença trobant l'estació Compromís... en aquesta altra línia del costat, per poder continuar fins a les properes parades cal passar obligatòriament per l'Estació Valentia. Allí hi han de saltar tots els passatgers que no tinguin prou coratge per fer front a tots els canvis que requereixen. Fins que no siguin prou valents no poden tornar a pujar al tren que els ha de dur fins a la següent estació.

—O sigui que el funcionament és ben bé el mateix a tota la xarxa?

—Sí, sí. No hi ha secrets. Si hi poses els cinc sentits... arribes, absorbeixes fins a omplir-te i feina feta. És qüestió de voluntat, bàsicament. La darrera parada que hem fet, per exemple, era a l'Estació Confiança. De la mateixa manera que és imprescindible un compromís inicial, sense la confiança suficient per encarar amb optimisme el camí, no val la pena iniciar-lo.

—Lavors la gent que ha saltat aquí, no tornarà a pujar fins que no cregui prou en les seves possibilitats?

—Exactament, així és. Han de tenir confiança en ells mateixos, però també han d'aprendre a confiar amb tots els qui els envolten...

—Uf!, així n'hi deu haver que s'hi passen dies, aquí!

—Ja t'ho he dit: tots els necessaris. Però els finals de línia són prou interessants i atractius per no encantar-se massa a les estacions inicials...

—Què hi ha, als finals de línia?

—La plenitud. Una realització serena. El premi, perquè ens entenguem. No deixa de ser la consecució de l'objectiu pel qual han pujat al tren. La satisfacció per una assimilació completa i reeixida.

La dona va prémer un botó blau que hi havia a mitja alçada, entremig de dos grans finestrals que tenien a l'esquena, i en una pantalla que penjava damunt la porta automàtica hi va aparèixer el mapa d'aquelles línies especials de les quals li estava parlant. Eren cinc. No eren de colors diferents, com la nouvinguda havia arribat a imaginar, i totes tenien la mateixa llargada. Hi havia alguns noms que, pel que veia en el dibuix, no semblava que responguessin a cap estació en concret. La improvisada guia li va explicar que, efectivament, no eren una destinació sinó justament el nom de la línia. No es va poder estar de llegir el nom de totes i cadascuna d'elles. Llibertat, Felicitat, Sensibilitat, Pau, Èxit. D'alguna manera o altra, marcaven l'eix que calia potenciar. En funció del vessant de què fluïxjava cada individu, trobava a cada línia una selecció dels valors que havia de fomentar o de treballar per millorar. Eren uns

circuits ben estudiats, dissenyats sàviament per afavorir el creixement personal, un avenç ininterromput en la qualitat humana. Cinc línies verticals que pujaven de forma pràcticament paral·lela. Unes línies, ara ho veia, que s'entrecruaven un parell de vegades cap al principi i cap al final en una mena de superestacions que anaven de banda a banda. Amb tot, els encreuaments no semblaven estacions sinó més aviat indrets per on tots els combois passaven però sense aturar-s'hi.

Rumiant sobre aquestes consideracions, gairebé no s'havia adonat que el tren s'havia aturat de nou. “Diàleg”, deia el cartell que va aparèixer al mig de l'andana just quan es van obrir les portes. I va ser precisament en aquell instant quan el xivarri va incrementar de sobte, de forma escandalosa. Probablement devia fer una llastimosa cara d'ensurt i incomprensió, perquè la senyora de seguida va oferir-li unes noves explicacions del tot oportunes. Com que havien estat treballant intensament l'àmbit comunicatiu, aquella gernació intentava posar en pràctica – conscientment o inconscient– tot el que havia acabat d'aprendre, encara d'una manera matussera i mig experimental.

Els fluxos de gent es mantenien constants. No se'n sabia avenir. Una vegada més, tanta gent com havia sortit tornava a entrar amb uns altres rostres. I va ser aleshores quan va adonar-se que potser havia entorpit el camí de la senyora que l'havia ajudada amb tanta amabilitat.

—Així potser per culpa meva s'ha passat d'estació...

—No, no –va dir rient– justament de diàleg en vaig sobrada. Potser no ha estat casual que em vinguessis a preguntar a mi...

—Aleshores –preguntava desorientada– la gent només ha de saltar en aquelles estacions on s'ofereix allò que li manca?

—Això mateix.

—Però si cada cop que s'obren les portes es buiden els vagons!

—Tu ho has dit...

—Vol dir que a totes les estacions hi ha un munt de gent que necessita carregar les bateries d'aquell element en qüestió?

—Exactament. Pensa que si han pujat al tren no és perquè sí. O bé ells mateixos han pres la iniciativa de cultivar-se l'ànima, un perfeccionament volgut, o algú ha vist que ho necessitaven.

Va ser a la següent estació on, aleshores sí, la senyora va acomiadar-se. El ritual, pràcticament idèntic: gairebé tots els passatgers surten, senyora inclosa, i el tren es torna a omplir. De forma massiva, els usuaris es movien cap aquí i cap allà. Com estudiants que entren

i surten a l'escola quan sona la sirena. Valia la pena veure les cares de la gent que entrava després d'aturar-se a l'estació Entusiasme.

El tren continuava el seu camí. Poca estona després va sentir que un home explicava a un jove adolescent –que, per la cara de desconcertat i desorientat que mostrava, també feia pinta de ser nou allí– que estaven passant per l'Estació de les tres As. La resplendor era encara més contundent que a les altres que havia vist fins ara; gairebé enlluernava i tot. Ara ho recordava: aquesta era una d'aquella mena d'estacions fantasma que havia detectat abans al plànol, on el comboi passa però mai no para. I això és precisament el que va poder captar de la conversa entre els dos homes. Per aquella estació hi passaven tots els combois, fossin de la línia que fossin. S'hi submergien una estona fins a amarar tots els passatgers de l'essència que s'hi desprenia. I eren tant o més efectives que les altres, encara que els passatgers no hi fessin parada. Pels dibuixos i gravats que guarnien les parets interiors no va tardar a esbrinar què volia dir allò de les tres as. El nom d'aquell punt estratègic dins la xarxa d'un nou micromón singular que estava descobrint es referia a l'Alegria, a l'Amistat i a l'Amor.

Es veu que, no gaire lluny d'allí, hi havia un altre d'aquests punts estratègics per on totes les línies passaven tard o d'hora. Era l'Estació de les tres Tes. Tampoc hi feia parada ningú, però totes les línies hi circulaven i cap passatger podia completar el recorregut sense haver-hi passat. Temps, Tenacitat i Treball eren els conceptes que donaven nom a l'indret.

Va romandre una estona immòbil, copsant els detalls d'aquella realitat que tant la fascinava. Li resultava increïble pensar que, mentre ella anava cada dia a treballar i estava immersa en la seva quotidianitat diària, aquells vagons transportaven milers o potser milions de ciutadans d'un punt a un altre. I a un altre. I des d'allí cap al següent. En algun cas les converses eren per emmarcar.

—Passi, passi...

—No, no, si us plau... vostè primer.

—Que no, que no: endavant!

—Passi vostè.

—No, dona! Les senyoretetes primer...

—Molt amable... però vostè que va carregat...

I així s'estaven una llarga estona discutint qui havia de pujar primer... Solia passar, pel que va saber després, quan conflüen les sobredosis d'uns i altres en deixar les andanes de l'estació Generositat, d'on ara sortia, com també passava en una altra línia a l'estació Solidaritat.

Quedaven unes últimes estacions... Esforç. Sacrifici. I, si no recordava malament el mapa que havia vist i que reproduïa gràficament el recorregut d'aquella línia, s'acabava el trajecte. I

no l'havien feta saltar a cap estació. Què havia passat? Tot i que no se n'havia adonat abans, ara se n'estranyava: no, no l'havien feta saltar a cap estació. Primer va témer que potser no havia estat prou atenta. Potser ho hauria d'haver preguntat, també. Però de seguida ho va veure més clar. L'explicació era ben senzilla: era valenta, i sensible, i sincera. També generosa i constant. S'esforçava en totes les tasques diàries i s'entregava al màxim amb tots els qui l'envoltaven. No li mancava ni prudència ni honestedat ni cap dels valors que havia tingut temps de llegir en el full que li havia mostrat la senyora. Però aleshores... Per què l'havien feta pujar al tren? Perquè... que en lloc de pujar al tren de cada matí s'hagués trobat sense saber com en aquesta altra línia especial, no havia estat casual, oi? No, de ben segur que no ho era. I certificava aquesta idea al mateix temps que sentia impregnar-se d'un bany d'Il·lusió i Optimisme, ara que veia aquest nom en passar per la darrera de les estacions fantasma que configuraven la línia on havia viatjat la darrera mitja hora, i de la qual ara ja se sentia a punt de baixar. Sens dubte, l'havien fet saltar d'aquell altre tren d'alta velocitat que era la seva vida quotidiana fins que aprengué a viure-la amb aquesta dosi d'il·lusió i d'optimisme de la que sovint quedava despullada, o bé només minsament vestida. Per sort, ara se n'acabava d'impregnar.

El tren va aturar-se a la següent parada. “Benvinguts a l'Estació Benestar”, deia un cartell ben gran. I abans de saltar encara va escoltar un missatge pels altaveus que advertia: “Aquest tren finalitza el recorregut en aquesta estació”. Això sí, només uns minuts més tard, el comboi tornava a arrencar, començava de nou el viatge una altra vegada. I així sense parar... era la màgia d'aquell tren de l'Esperança.

Contràriament al que havia sentit dir fins aleshores, per tant, ara veia i comprovava que el tren passava tot sovint... la dificultat devia radicar en saber on agafar-lo. No tenia clar què havia de fer. Li hauria agradat fer una parada a totes i cada una de les estacions. Però creia haver comprès què podia trobar en cada una d'elles i, el més important, que agafant aquell tren podia carregar completament les bateries d'aquell valor que li manqués puntualment, fos quin fos. No havia de tenir por a caminar endavant pels viarans quotidians que s'havia marcat feia un temps. Per molts entrebancs que trobés a mig camí, tenia l'energia i els recursos suficients per encarar-los i superar-los sense por.

Ara recordava les paraules de la senyora que l'havia informada en pujar: “Si ets aquí és perquè hi havies de ser”. Coneixia molta gent que hauria de pujar a aquell tren. Els aniria tan bé! Però malauradament, segur que no tenien ningú que els convidés a viatjar-hi. Potser podria ser ella qui desenvolupés a partir d'ara aquella tasca, ara que en coneixia l'existència. Sí, potser per això avui estava allí...